

"Chẳng phải cô muốn về với tình nhân cũ của cô lắm sao? Đêm nay tôi sẽ giúp cô nhanh chóng thực hiện ý nguyện"

"Đã đến lúc cô nên hoàn thiện nghĩa vụ sinh con cho tôi"

Dứt lời Minh Khang cúi xuống như hổ đói liền găm nhấm bờ vai của cô, Uyên Khanh trợn mắt, cô bất giác run người sợ hãi, cơ thể hiện tại của cô chưa thể làm chuyện ấy, huống hồ cô mới vừa bị sốt xong, Minh Khang có nôn nóng thì cũng lựa chọn thời gian chứ.

Uyên Khanh la lên giãy giụa không ngừng chống cự kịch liệt.

"Minh Khang? Anh buông tôi ra, bây giờ không thể"

"Anh điên rồi sao? Buông tôi ra, tôi không muốn"

Hắn không thèm quan tâm, mặc sức cô vùng vẫy, hắn càng mạnh tay giữ lấy, siết chặt cơ thể của cô dưới thân, Uyên Khanh nhăn mặt, cảm nhận rất rõ vết đau rát dưới vai, thoang thoảng mùi tanh của máu

Uyên Khanh chịu đựng không nổi, vùng lên cắn ngược lại cánh tay hắn, khiến Minh Khang đau thót vội buông, Uyên Khanh đẩy người hắn, cô không suy nghĩ liền giơ tay lên tát thẳng vào mặt hắn, Uyên Khanh ngồi dậy co rúm vào một góc.

Cô nhìn hắn, quả thật hắn mất trí rồi, nét mặt hắn bỗng chốc chuyển sắc, gân xanh nổi lên giữa hai bên thái dương, hắn nghiến răng trong sự giận dữ, Uyên Khanh càng sợ, cô không biết vì sao mình lại có dũng khí đánh hắn?

Nhưng cô cũng không thể yếu đuối để hắn muốn làm gì thì làm được. Đôi mắt lưng chừng đỏ ngầu, hắn liếc qua cô, đầu lưỡi đưa ra liếm một chút máu còn dính trên môi, hắn nhếch mép bật cười

"Hôm nay cô cũng gan lì lắm Nhã Uyên Khanh? Dám chống đối, đánh cả tôi"

"Xem ra sau khi gặp lại tình nhân cũ, hắn đã tiếp cho cô nhiều sức mạnh quá đấy"

"Tôi..."

"Chát"

Âm thanh chói tai vang vọng, lần này cái tát lại được đặt trên mặt cô, Uyên Khanh đau đón ngã người xuống giường, hai hàng lệ tuôn trào. Hắn tiến tới, thô bạo bóp chặt lấy chiếc cằm nhỏ của cô, trừng mắt giọng đầy nghiến.

"Nói cho cô biết, khi nào chưa sinh được con cho Minh Khang tôi thì đừng mong sẽ thoát khỏi nơi này"

Nói xong Minh Khang rời khỏi phòng Uyên Khanh, cô nằm im ở đó, khóc nức. Hắn đi xuống cầu thang ra lệnh Mĩ Nhu lên khóa cửa giam cầm cô

"Không cho cô ta ăn uống đến khi có lệnh của tôi"

Mĩ Nhu nghe vậy chỉ biết lẳng lặng mà làm theo, hắn muốn cho Nhã Uyên Khanh biết kết cục chống đối hắn là như thế nào.

Sáng hôm sau, Uyên Khanh không thể ra ngoài, nguyên ngày cô cũng chẳng được ăn gì, cô nằm trên giường mỉm cười nhạt, biết rõ Minh Khang đang trừng phạt mình, nhưng cô sẽ không cầu xin, nhất định.

“Minh Khang? Anh muốn giày vò tôi đến vậy sao? Tôi đã quá mệt mỏi”

“Tôi không đủ quyền lực, sức mạnh bắt anh trả giá? Nếu cứ sống mà luôn bị anh hà hiếp”

“Thôi thì...Tôi tự kết liễu đời mình”

Hai hàng nước mắt chua chát chảy dài từ khóe mi xuống ga giường, chiếc dao rọc giấy đã được cầm sẵn, Uyên Khanh nghiêng qua đưa lên rạch một đường thật sâu vào cổ tay, máu đỏ tuôn trào từng giọt tí tách rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt.

“Mọi chuyện kết thúc đi...vĩnh viễn”